

[Karen Højte Jensen]

denne er berettiget til at få i hjælp. Ansøgeren skal ikke forelægge alle enkeltheder i sin økonomi. På den måde skabes der et bedre grundlag for at bevare værdigheden og selvrespekten under økonomiske vanskeligheder.

For det andet viser de gennemførte forsøg med faste ydelser, at kommunerne får frigjort administrative ressourcer, som de bl.a. kan anvende til forbedring af rådgivning og vejledning eller til iværksættelse af anden forebyggende virksomhed. Dette er helt afgørende for, at man kan leve op til bistanndslovens fornemste opgave, nemlig at den enkelte bistanndsmodtager igen bliver i stand til at klare sig selv.

For det tredje sker der en betydelig forhøjelse af børnetillægget; kontanthjælpen omlægges således til fordel for børnefamilierne, herunder de enlige forsørgere.

I forbindelse med forsøget med faste ydelser blev der nedsat en følgegruppe, som skulle forestå vurderingen af forsøget. I rapporten fra følgegruppen gives der klart udtryk for, at der er store fordele ved en sådan ordning, men der peges dog også på problemer, som kan opstå, hvis vi bruger forsøgsmodellen uændret.

I det lovforslag, vi i dag behandler, er der derfor bl.a. taget højde for det problem, der rejses i forbindelse med revalidering. Personer, som skal revalideres, sikres rimelige økonomiske vilkår, således at der vil være et incitament til at gennemgå en revalidering.

Intentionerne med en model, hvor kontanthjælpen er fastlagt, er altså at gøre op med den usikkerhed og uværdighed, som mange brugere af det sociale system har følt. Dertil kommer, at den enkelte borger, som har behov for hjælp, kan gøre sig bekendt med sine rettigheder.

Fra konservativ side kan vi tilslutte os lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg synes, der er brug for, at vi rimelig hurtigt får pillet i det mindste en del af fløskerne ud af denne debat.

Fru Karen Højte Jensen talte om, at sigtet med dette lovforslag var at fjerne usikkerheden, følelsen af uværdighed hos klienten, gengive vedkommende selvrespekten og troen på eget værd, blev der måske også sagt.

Så kunne jeg godt tænke mig at få forklaret, hvordan man gengiver klienten selvrespekten ved at lave en ordning, som gør, at klienten kan gennemskue helt sikkert: nu går jeg ned i hjælp. Thi dette her handler jo om – fru Mette Groes var allerede inde på det – at hvis vi sammenholder forsøgsreglerne og lovforslaget, så har man blandt andre ting sænket det niveau, der før lå omkring arbejdsmarkedets mindsteløn, ned til dimittendsatsen. Man har altså forringet yderligere, og vi ved allerede, at forsøgsreglerne i forhold til den nugældende bistanndslov for visse grupper rummede forringelser. Det, dette her altså bl.a. handler om, er, at man for bestemte grupper – og det rammer især unge og enlige uden børn – for præcis disse grupper gør det meget vanskeligere at få tingene til at hænge sammen.

Jeg kunne godt tænke mig, om fru Karen Højte Jensen ville præcisere: er det i sig selv et fremskridt, at man kan gennemskue reglerne fuldt ud, eller spiller det nogen rolle, på hvilket niveau ydelserne ligger? For mig er der nemlig en sammenhæng. Det er ikke givetvis en fordel, at systemet er 100 pct. gennemskueligt, hvis det, folk kan se, er, at de ikke kan leve af det, de får.

Derfor må vi vide, om disse udtalelser om selvrespekt og fjernelse af usikkerhed kun går på gennemskueligheden i systemet, for så kan man jo lave endnu langt enklere systemer end det, vi er ved at få. Eller betyder det også noget, på hvilket niveau ydelserne ligger? Jeg mener, det er dér, vi skal hen for at slippe for alt den snak frem og tilbage om at fremme den enkeltes selvrespekt, og hvad ved jeg.

Thor Pedersen (V):

Indledningsvis vil jeg gerne takke ministeren for fremsættelsen af dette meget gennemarbejdede lovforslag. Der er tale om et lovforslag, der på samme tid er forenkende og umiddelbart sikrer, at personer, der er udsat for social nød, får udbetalt retsbestemte ydelser og ikke ydelser efter skøn.

Vi finder i venstre, at vi med denne ændring af vor sociale lovgivning bedre tilgodeser den enkeltes værdighed. Der vil således ikke længere være tale om, at en person eller familie i social nød skal blotlægge alle personlige økonomiske forhold for sagsbehand-